

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie A. K.

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 21 marca 2023 r.

na skutek wniosku o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Igora Zgolińskiego od udziału w sprawie toczącej się przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt I KK 449/22

stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę Izbie Karnej Sądu Najwyższego.

UZASADNIENIE

W piśmie z 14 lutego 2023 r. adw. P. J. – obrońca A. K. wniósł o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Igora Zgolińskiego od udziału w sprawie toczącej się przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt I KK 449/22, wskazując, że z uwagi na treść zarzutów kasacyjnych udział wskazanego sędziego w rozpoznawaniu sprawy byłby działaniem wbrew zasadzie nemo iudex in causa sua.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowieniem Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 14 lipca 2021 r., wydanym w sprawie C-204/21, Rzeczpospolita Polska została zobowiązana, natychmiast i do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w tej sprawie, m.in. do zawieszenia stosowania art. 26 §§ 2, 4-6 i art. 82 §§ 2-5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (dalej: „u.SN”),

w zmienionym brzmieniu, jak również art. 10 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, przekazujących do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawanie zarzutów braku niezawisłości sędziego lub braku niezależności sądu.

W ocenie Sądu Najwyższego wskazane postanowienie, zgodnie z zasadami efektywności i lojalnej współpracy, winno być wykonane – w zakresie posiadanych kompetencji – przez wszystkie organy państwa, w tym również przez organy wymiaru sprawiedliwości. W niniejszej sprawie realizacja przedmiotowego postanowienia Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej musi zatem polegać na przekazaniu sprawy do sądu, który byłby właściwy do rozpoznania wniosku strony przy pominięciu dyspozycji art. 26 § 2 u.SN.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że przy pominięciu treści wskazanego przepisu sprawa, w której został złożony wniosek o wyłączenie sędziów nie należy do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, określonej w art. 26 § 1 u.SN.

Ponadto z treści wniosku złożonego przez obrońcę skazanego wynika, że okoliczności, które objęte są hipotezą art. 26 § 1 u.SN stanowią jedynie element argumentacji zmierzającej do wykazania okoliczności mogących wzbudzać wątpliwości co do bezstronności sędziego w danej sprawie.

Wobec powyższego na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. wniosek należało przekazać według właściwości do Izby Karnej Sądu Najwyższego.